

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem
ve věci

žalobce: I. N., narozen X
státní příslušník Ukrajiny
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Karlem Polákem
sídlem Sokolovská 87/95, 186 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-4113-21/ZR-2025 ze dne 23. 9. 2025

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 23. 9. 2025, č. j. OAM-4113-21/ZR-2025, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 269,40 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 23. 9. 2025 zrušilo podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu a podle § 87l odst. 3 zákona o pobytu cizinců žalobci stanovilo

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

lhůtu k vycestování z území České republiky (dále jen „území“) v délce třiceti dnů od právní moci rozhodnutí, případně třiceti dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav ve vztahu ke kritériím § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce měl za to, že správní orgán nepřihlédl k délce jeho pobytu na území, k jeho rodinným a sociálním vazbám, ekonomickému a společenskému zázemí a k úrovni jeho integrace do společnosti.
3. Namítl, že žalovaný vůbec nepřihlédl ke skutečnosti, že má na území bratry, nezletilou dceru a bývalou družku, s níž usiluje o obnovení společného soužití. Zdůraznil, že bývalá družka výslovně projevila vůli dát mu druhou šanci. Uvedl, že s jejich společnou dcerou udržuje po celou dobu výkonu trestu pravidelný kontakt, a ačkoli mu odnětí svobody objektivně znemožňovalo účast na její výchově, o její každodenní život se zajímal. Závěr žalovaného, že se na výchově dcery nijak nepodílí, podle žalobce vypovídá o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Konstatoval, že žalovaný nijak neověřil informaci, že bývalá družka činí kroky ke svěření dcery do své výlučné péče, ačkoli žalobce její pravdivost ve svém podání ze dne 4. 8. 2025 zpochybnil a na podporu svého tvrzení navrhl důkaz výsledkem své bývalé družky – matky dítěte. Žalobce uvedl, že takový výslech by objasnil povahu jejich vztahu a potvrdil záměr obnovit společnou domácnost. Namítl, že žalovaný se tímto důkazním návrhem nijak nezabýval, čímž porušil § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
4. Konstatování žalovaného, že žalobce sám zasáhl do svého soukromého a rodinného života tím, že týral svou družku a její nezletilou dceru (polorodou sestru žalobcovy dcery – pozn. soudu), označil žalobce za „moralizování“. Uvedl, že je nepřijatelné, aby byl znovu sankcionován za skutek, za který již byl jednou potrestán. Zdůraznil, že žalovaný měl hodnotit jeho nynější poměry, vyznačující se snahou o nápravu. Zopakoval, že bývalá družka vyjádřila zájem obnovit společné soužití a již mu odpustila. Podle žalobce žalovaný hodnotil dopady napadeného rozhodnutí formalisticky. Zdůraznil, že jakkoli souhlasí s tím, že zrušení trvalého pobytu z důvodu spáchání úmyslného trestného činu není spojeno se zákazem pobytu na území, fakticky mu ztěžuje možnost získat v budoucnu pobytové oprávnění. Dodal, že po dobu platnosti výjezdního příkazu nemůže o jiné povolení k pobytu ani požádat. Shrnu, že fakticky má tedy napadené rozhodnutí obdobné důsledky jako správní vyhoštění, protože mu znemožňuje obnovit rodinné vazby na území. Vyjádřil přesvědčení, že při hodnocení přiměřenosti dopadů nelze vycházet pouze z teoretické možnosti cizince požádat o jiné pobytové oprávnění, ale je třeba zkoumat, zda je získání takového oprávnění reálné.
5. Žalobce vyjádřil nesouhlas se závěry žalovaného, že mu v případě návratu do domovského státu nehrozí bezprostřední nebezpečí. Připustil, že pochází z obce Kolodne v Zakarpatské oblasti, tj. v západní části Ukrajiny, namítl však, že ozbrojený konflikt probíhající na Ukrajině je dynamický, a vojenské operace se proto mohou v budoucnu rozšířit i do nyní relativně klidných oblastí. Za nezpochybnitelný fakt označil, že západní část Ukrajiny je častým cílem vzdušných útoků Ruské federace. Nadto zdůraznil, že bezpečnostní situaci na Ukrajině nelze redukovat jen na otázku vojenských operací, ale je třeba hodnotit též psychické, sociální a ekonomické dopady ozbrojeného konfliktu. Žalobce poukázal na to, že z domovského státu odešel před více než 21 lety a nemá tam již žádné rodinné ani sociální vazby. Namítl, že žalovaný se možností jeho reintegrace vůbec nezabýval.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

6. Žalovaný podle žalobce neúplně a chybně vyhodnotil skutečnosti týkající se jeho podnikatelských aktivit na území České republiky. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že nedohledal ani jednu z žalobcem označených obchodních společností, ačkoli obě v obchodním rejstříku dohledatelné jsou. To podle žalobce svědčí o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Žalobce zdůraznil, že jeho dlouhodobá účast v obou společnostech dokládá jeho ekonomický přínos a míru integrace.
7. Závěr žalovaného, že stále představuje hrozbu pro veřejný pořádek, protože se neosvědčil, označil žalobce za předčasný. Vysvětlil, že se zatím osvědčit nemohl, neboť se stále nachází ve výkonu trestu odnětí svobody. Zda povede řádný život, bude podle žalobce možné hodnotit až posléze. Namítl, že žalovaný měl individuálně a proporcionálně hodnotit jeho hrozbu pro veřejný pořádek, ne se jen formalisticky spokojit s odkazem na trestní rozsudek.
8. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný ve svém vyjádření zdůraznil, že nebýt protiprávního jednání žalobce, který byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, nebyl by důvod pro zrušení jeho trvalého pobytu. Žalobce si podle žalovaného musel být vědom toho, že jeho jednání může mít důsledky nejen v rovině trestního, nýbrž i cizineckého práva. Podle žalovaného není možné, aby se cizinec dlouhodobě dopouštěl násilného protiprávního jednání na své družce, a ve chvíli, kdy má nést následky takového jednání, začal poukazovat právě na svou družku, se kterou se podle svého tvrzení snaží obnovit společné soužití. S odkazem na judikaturu Ústavního soudu žalovaný doplnil, že právní řád České republiky nezakotvuje právo cizince pobývat na jejím území.
10. Ohledně žalobcových soukromých a rodinných vazeb na území žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že žalobce se po dobu necelých tří let psychicky a fyzicky týral svou družku, a to jak v přítomnosti jejich nezletilé dcery, tak i druhé nezletilé dcery své družky, na které se rovněž dopouštěl násilí. To podle žalovaného vypovídá o tom, že se žalobce ani přes dlouhodobý pobyt na území neintegroval do české společnosti.
11. K námitce, že vycházel pouze ze zprávy orgánu sociálně právní ochrany dětí a informace si dále neověřil navrhovaným výsledkem žalobcovy bývalé družky, popř. jejich nezletilé dcery, žalovaný uvedl, že od orgánu sociálně právní ochrany dětí obdržel na základě své žádosti podrobnou zprávu o situaci v rodině. Z ní podle žalovaného vyplývá, že žalobcova bývalá družka v současnosti žije ve společné domácnosti s oběma svými dcerami a sama se stará o jejich výchovu a výživu, žalobce se na jejich výchově žádným způsobem nepodílí, je však v pravidelném telefonním kontaktu se svou dcerou. Při šetření měla žalobcova bývalá družka sdělit, že je rozhodnuta podat návrh na svěření jejich nezletilé dcery do své péče. Tyto informace považoval žalovaný za dostatečné a neměl důvod zpochybňovat jejich validitu. Dodal, že ze zprávy orgánu sociálně právní ochrany dětí vyplývá, že žalobcova bývalá družka je v péči odborného lékaře – psychiatra. Žalovaný vysvětlil, že s ohledem na podrobnou zprávu o situaci v rodině a s přihlédnutím k jejím zdravotním problémům (způsobeným jednáním jejího druha) nepovažoval její výsledek za nutný. K navrhovanému výsledku žalobcovy dcery žalovaný vysvětlil, že ho považoval za nadbytečný z důvodu jejího věku a také proto, že žalobce neuvedl, k jaké informaci by měl směřovat. Žalobce odkázal

na rozsudky Nejvyššího správního soudu týkající se nevyhovění důkaznímu návrhu. Shrnu, že k provedení výsledku by se mělo přistupovat až tehdy, pokud nelze informace získat jinak, tak tomu podle něj v řešené věci nebylo.

12. Žalovaný se dále vyjádřil k námitce, že žalobce má na území kromě družky a dcery ještě další rodinné příslušníky, konkrétně bratry. Uvedl, že žalobce na existenci dalších rodinných příslušníků žijících na území v průběhu správního řízení nepoukázal, on sám pak neměl povinnost po nich pátrat. V této souvislosti žalovaný citoval bod 37 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015-38. K námitce, že žalobce je napadeným rozhodnutím znovu sankcionován za jednání, za které již byl jednou potrestán, žalovaný uvedl, že zrušení trvalého pobytu podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců nelze vnímat jako prolomení zásady *ne bis in idem*, a odkázal na bod 30 nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20.
13. K tvrzení nemožnosti návratu do domovského státu žalovaný konstatoval, že žalobce pochází z obce vzdálené 45 km od maďarských hranic, tedy z oblasti, v níž v současnosti žádné válečné operace neprobíhají. Odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 17. 6. 2025, sp. zn. I. ÚS 1054/25, v němž Ústavní soud vyslovil, že situace na západě Ukrajiny je dlouhodobě spíše stabilní, ukrajinské úřady tam mohou bez větších obtíží vykonávat své pravomoci a také z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že obecné poměry v zemi původu samy o sobě brání přemístění osoby do této země z důvodu hrozícího porušení čl. 3 Úmluvy pouze v extrémních případech.
14. Žalovaný k námitce nedostatečně hodnoceného podnikání na území (účast ve společnostech Mlinovica s. r. o. a Bukovanja s. r. o. uvedl, že ačkoli se žalobce svá tvrzení ničím nedoložil. Konstatoval, že obě jím uváděné společnosti jsou již delší dobu zlikvidovány. Z obchodního rejstříku je podle žalovaného patrné, že ani jedna z nich neodevzdávala účetní závěrky. Podle žalovaného proto nelze žalobcovu účast v řečených obchodních společnostech považovat za důvod nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí.
15. K námitce nesprávného hodnocení hrozby pro veřejný pořádek žalovaný konstatoval, že se žalobce dlouhodobě dopouštěl násilí proti své družce, tedy své nejbližší osobě, a toto jednání nelze vyhodnotit jinak než jako zvlášť závažné narušování veřejného pořádku. Zdůraznil, že žalobcovo jednání je v České republice zcela neakceptovatelné, přičemž není jisté, zda by v něm po svém propuštění nepokračoval.
16. Ztížení možnosti zdržovat se na území a obnovit zde rodinný život žalovaný označil za přímý důsledek žalobcova protiprávního jednání. Zopakoval, že zrušení trvalého pobytu nemá pro žalobce stejné důsledky jako správní vyhoštění a pobyt na území mu zakázán nebyl. K otázce přiměřenosti žalovaný odkázal na bod 31 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016-59, podle kterého je přiměřenost zásahu do života cizince vždy nutné odvíjet od intenzity porušení veřejného pořádku. Při mimořádně závažné a dlouhotrvající trestné činnosti tak lze situace, které by vedly k upřednostnění soukromých poměrů cizince před ochranou veřejného zájmu, považovat za zcela výjimečné a ojedinělé. Žalovaný konstatoval, že nemá pochyb o tom, že žalobcem spáchanou trestnou činnost je nutné považovat za zvlášť závažnou. Připomněl, že žalobce způsobil své bývalé družce psychickou újmu a ta je doposud v péči lékaře – psychiatra.
17. K námitce, že napadené rozhodnutí je v rozporu s čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech, žalovaný konstatoval, že do žalobcova práva na respektování rodinného a soukromého života zasáhl v souladu s čl. 8 odst. 2 Evropské úmluvy o lidských právech, a odkázal na

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97. Dodal, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí se vypořádal též s čl. 9 a čl. 10 Úmluvy o právech dítěte a zabýval se nejlepším zájmem dítěte. Podotkl přitom, že ani tato mezinárodní smlouva nestanovuje, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě.

18. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci soudem

19. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobce byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 4. 10 2024, sp. zn. 64 T 2/2024, pravomocně odsouzen pro spáchání zločinu týrání svěřené osoby podle § 198 odst. 1, odst. 2 písm. d) trestního zákoníku a zločinu týrání osoby ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 28 měsíců se zařazením do věznice s ostrahou. Žalovaný z toho důvodu zahájil řízení ve věci zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana České republiky podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Žalobce ve správním řízení využil svého práva vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Ve svém vyjádření uváděl skutečnosti týkající se soukromého a rodinného života relevantní z hlediska § 174a odst. 1 ve spojení s § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců.
20. Podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.*
21. Kritéria, podle nichž správní orgány posuzují přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života držitele pobytového povolení, demonstrativně stanoví § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle kterého *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
22. Soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s jeho vyjádřením k podkladům pro vydání rozhodnutí. Podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění *uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí* (důraz doplněn).
23. Soud vychází z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, podle níž platí, že „z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými

úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Soud také zohlednil judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které nemůže nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí kompenzovat ani vyjádření žalovaného k žalobě (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2018, č. j. 7 As 285/2018-30, či ze dne 13. 9. 2017, č. j. 6 Azs 66/2017-49, č. 3655/2017 Sb. NSS).

24. Nejprve soud zkoumal, zda se žalovaný dostatečně zabýval tvrzeními žalobce, že dochází k obnovování jeho vztahu s bývalou družkou, lze předpokládat jejich společné soužití a že bývalá družka o svěření jejich společné dcery do své výlučné péče neusiluje (tj. že zpráva orgánu sociálně právní ochrany dětí je v tomto ohledu nepravdivá). Na podporu těchto tvrzení žalobce navrhl důkazní prostředek – výslech bývalé družky, případně nezletilé dcery. S tvrzeními žalobce se žalovaný vypořádal na straně 7 napadeného rozhodnutí následovně: *„K námitce cizince, že se v současné době snaží obnovit vztah se svojí bývalou družkou správní orgán uvádí, že z důvodu fyzického a psychického násilí, kterého se cizinec na své družce dlouhodobě dopouštěl, je jeho bývalá družka v současné době v péči psychiatra, ke kterému pravidelně dochází. Pokud se jedná o cizincovu nezletilou dceru, její matka v současné době činí kroky k tomu, aby jí dcera byla svěřena do výhradní péče.“* K důkaznímu návrhu se pak žalovaný nevyjádřil nijak. S ohledem na to soud dospěl k závěru, že žalovaný nedostál požadavkům vyplývajícím z § 68 odst. 3 správního řádu, neboť z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, jak se vypořádal s důkazním návrhem, který žalobce uplatnil ve svém vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí.
25. Současně soud poukazuje na bod 48 rozsudku ze dne 12. 9. 2018, č. j. 7 As 285/2018-30, v němž Nejvyšší správní soud v obdobné věci vyslovil že *„krajský soud má pravdu v tom, že vyjádření k žalobě nemůže kompenzovat nedostatky odůvodnění samotného správního rozhodnutí napadeného žalobou [...] Na straně druhé, samotné nedostatečné, respektive pozdní, odůvodnění toho, proč nebyl důkaz trestními spisy proveden, není podle Nejvyššího správního soudu dostatečným důvodem ke zrušení stěžovatelova rozhodnutí za situace, kdy krajský soud sám uvádí, že důkaz trestními spisy proveden být nemusel. I zde by totiž zrušení stěžovatelova rozhodnutí vedlo pouze k tomu, že by byl do stěžovatelova rozhodnutí doplněn odstavec, který byl zatím obsažen toliko ve vyjádření k žalobě“*. Soud se proto dále zabýval otázkou, zda mohl žalovaný nevyhovět důkaznímu návrhu žalobce z toho důvodu, který uvedl ve vyjádření k žalobě.
26. Na straně 7 svého vyjádření žalovaný uvedl, že informace obsažené ve zprávě orgánu sociálně právní ochrany dětí *„považuje za dostačující a nemá důvod zpochybňovat jejich validitu“*. Konstatoval, že *„skutečný stav byl zjištěn, a to i na základě šetření příslušného orgánu sociálně právní ochrany dětí“*. Důvody pro neprovedení navrhovaného důkazu jsou vymezeny judikaturou Ústavního soudu, který ve svém nálezu ze dne 8. 12. 2009, sp. zn. I. ÚS 118/09 uvedl, že jde o situace, kdy (i) jde o důkazní prostředek nezpůsobilý cokoli prokázat (tj. nemá ze své podstaty žádnou vypovídací hodnotu), nebo (ii) nelze jím prokázat právě dokazovanou skutečnost (tj. netýká se prokazované skutečnosti), případně (iii) jde o důkaz nadbytečný (zjišťovaná skutečnost byla bezpečně prokázána již provedenými důkazy).
27. Ačkoli žalovaný důvod nevyhovění důkazního návrhu pod jeden z těchto tří důvodů výslovně nepodřadil, z jeho vyjádření implicitně vyplývá, že výslech žalobcovy bývalé družky neprovedl pro třetí důvod, tedy pro jeho nadbytečnost. Poznotek, že bývalá družka žalovaného usiluje o svěření dítěte do výlučné péče, čerpal žalovaný z jediného listinného

důkazu – zprávy orgánu sociálně právní ochrany dětí. Když žalobce tento poznatek označil za nepravdivý a zároveň navrhl na podporu svého tvrzení důkaz, čímž zprávu orgánu sociálně právní ochrany dětí zpochybnil, žalovaný opět poukázal na poznatky plynoucí z řečené zprávy a na její věrohodnost. Žalovaný v tomto ohledu argumentoval tzv. kruhem. Soud je toho názoru, že za situace, kdy byl jediný důkaz, o který žalovaný v dosavadním řízení opíral svůj závěr, konkrétním důkazním návrhem zpochybněn, nemohl žalovaný takový návrh odmítnout pro jeho nadbytečnost. Za daných okolností totiž nebylo namístě tvrdit, že sporný poznatek, k jehož vyvrácení byl důkaz navrhován, byl již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností ověřen. Soud shrnuje, že žalovaný pochybil, pokud odmítl navrhovaný důkaz jako nadbytečný, tedy pro třetí důvod ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 8. 12. 2009, sp. zn. I. ÚS 118/09.

28. Za nikoli nepodstatné soud považuje také to, že žalobcova bývalá družka podle informací obsažených ve správním spisu „*množství patologických situací vnímá jako normu, přítomna je disimulace, snaha na snižování závažnosti jednání obžalovaného [tj. žalobce - pozn. soudu], jeho vyvíňování. [...] Jako zcela běžnou vnímá od svého okolí a vůči svému okolí v interpersonálních vztazích komunikaci direktivní a jednání agresivní. Aktuální vztah poškozené k obžalovanému je ambivalentní s prvky závislosti*“ (srov. bod 15 rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 4. 10. 2024, sp. zn. 64 T 2/2024, který je součástí správního spisu). Žalovaný proto tím spíš nemohl na žalobcovo tvrzení, že s ním bývalá družka obnovuje partnerský vztah a že po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody předpokládá obnovu společného soužití, hledět jako na tvrzení *prima facie* nepravděpodobné, a bez provedení navrhovaného důkazu je označit za liché jen proto, že odporovalo poznatkům ze zprávy orgánu sociálně právní ochrany dětí.
29. Na okraj soud podotýká, že rodinné soužití oběti trestného činu týrání osoby žijící ve společné domácnosti s propuštěným pachatelem nebývá zpravidla správními soudy hodnoceno jako důvod nepřiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců (viz např. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 16. 6. 2015, č. j. 59 A 62/2014-52). Je nicméně nutné, aby správní orgán v odůvodnění rozhodnutí dostal § 68 odst. 3 správního řádu, tj. vypořádal se s návrhy a námitkami účastníka a s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V nyní řešené věci žalovaný ve vyjádření k žalobě neodůvodnil neprovedení navrhovaného důkazu způsobem, který by soud mohl aprobovat, přičemž v napadeném rozhodnutí ho neodůvodnil vůbec. Zatížil tak své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.
30. Soud se dále zabýval námitkou, že žalovaný nepřihlédl ke skutečnosti, že v České republice žijí žalobcovi bratři. Soud konstatuje, že žalobce na straně 6 svého vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí uvedl, že má v České republice bratra, který zde žije od roku 2013. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný toto žalobcovo tvrzení přešel mlčením, na straně 7 svého vyjádření k žalobě pak výslovně popřel, že by žalobce takovou skutečnost v průběhu správního řízení vůbec uváděl: „*Co se týká námítky žalobce, že kromě družky a dcery má na území další rodinné příslušníky, konkrétně bratry, žalovaný uvádí, že v průběhu správního řízení se žalobce na existenci dalších rodinných příslušníků žijících na území České republiky nijak neodvolával.*“ Takové konstatování je přitom v rozporu s obsahem správního spisu. Soud připouští, že žalobce uvedl toliko holý údaj o pobytu bratra na území (bez jakýchkoli tvrzení o společné domácnosti, nutnosti péče, materiální závislosti, četnosti kontaktu apod.). Ani to však nezabavilo žalovaného povinnosti na konkrétní žalobcovo tvrzení přezkoumatelně reagovat a v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvést, jak se s ním vypořádal. Žalovaný

tedy nedostal § 68 odst. 3 správního řádu, ani judikatuře Nejvyššího správního soudu, podle níž musí být z odůvodnění rozhodnutí seznatelné, proč správní orgán považuje účastníkem předesírané skutečnosti za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46). Žalobní námitku proto soud vyhodnotil jako důvodnou.

31. Následně se soud zabýval námitkou, že žalovaný chybně a neúplně hodnotil podnikatelské aktivity na území České republiky, na které žalobce poukázal v průběhu správního řízení. Studium správního spisu soud zjistil, že na straně 6 svého vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí žalobce uvedl, že byl společníkem dvou obchodních společností (Bukovanja s. r. o. a Mlinovica s. r. o.), což podle něj svědčí o jeho integraci do českého prostředí a ekonomické soběstačnosti. Žalovaný na toto tvrzení reagoval na straně 7 napadeného rozhodnutí konstatováním, že „*ani jedna z obchodních firem, které cizinec ve svém vyjádření uvedl, nebyla v dostupných evidencích dohledána*“. Takovéto vypořádání se s tvrzením žalobce hodnotí soud jako zcela nepřiléhavé, neboť obě společnosti ve veřejném rejstříku dohledatelné jsou. I společnosti z veřejného rejstříku vymazané v něm totiž podle § 3 zákona č. 304/2013 Sb., o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob a o evidenci svěřenských fondů, ve znění pozdějších předpisů v souladu se principem formální publicity stále dohledat lze (srov. např. bod 5 usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 3. 2022, sp. zn. 27 Cdo 2703/2021). S ohledem na výše uvedené soud neshledal žalobcovu námitku nepřezkoumatelnosti důvodnou, neboť se žalovaný žalobcovým tvrzením zabýval. Způsob jeho vypořádání však vypovídá o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu.
32. Soud nepřehlédl, že na straně 8 žalobcova vyjádření k žalobě je, narozdíl od odůvodnění napadeného rozhodnutí, srozumitelně vysvětleno, proč ani účast v uvedených obchodních společnostech nelze považovat za důvod nepřiměřenosti rozhodnutí. Soudu nicméně nezbyvá než odkázat na výše citovaný závěr Nejvyššího správního soudu, podle něhož vyjádření k žalobě nemůže kompenzovat nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2018, č. j. 7 As 285/2018-30).
33. Poté soud posoudil námitku, že se žalovaný nezabýval možností žalobcovy reintegrace do ukrajinské společnosti. Za podstatné soud považuje, že tvrzení, že Ukrajina prošla zásadní proměnou a žalobce tam po 21 letech v České republice nemá žádné rodinné ani sociální vazby, žalobce formuloval až v žalobě. V průběhu správního řízení, konkrétně ve svém vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí, žalobce poukazoval jen na skutečnost, že ani Zakarpatská oblast Ukrajiny, z níž pochází, není nedotčena ozbrojeným konfliktem vyvolaným Ruskou federací. S touto námitkou se však žalovaný dostatečně vypořádal na straně 7 napadeného rozhodnutí. Obdobně soud nepřisvědčil námitce, že má žalovaný na území nezletilou dceru. Soud konstatuje, že tuto skutečnost žalovaný hodnotil na stranách 7 a 9 napadeného rozhodnutí. Na stranách 11 až 13 se pak podrobně zabýval otázkou nejlepšího zájmu dítěte. V tomto ohledu soud napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným neshledal.
34. Soud s ohledem na shora uvedené shrnuje, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s tvrzeními a důkazními návrhy, které žalobce uplatnil ve svém vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí, a zatížil tak řízení vadou. Tato procesní vada je důvodem, pro který soud přistupuje ke zrušení napadeného rozhodnutí. Za situace, kdy je napadené rozhodnutí rušeno pro nepřezkoumatelnost, považuje soud za nadbytečné se zabývat dalšími námitkami žalobce, neboť jejich hodnocení považuje vzhledem k subsidiaritě soudního přezkumu za předčasné.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

35. S ohledem na shora uvedené soud shledal žalobu důvodnou a podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Soud současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
36. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný neměl ve věci úspěch, tudíž mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci, který byl v řízení zcela úspěšný, soud přiznal náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 15 269,40 Kč. Náklady řízení tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady za právní zastoupení, tj. odměna a náhrada hotových výdajů zástupce žalobce. Výše odměny a náhrady vychází z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Zástupce žalobce učinil dva úkony právní služby [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu; podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za tyto úkony mu podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 bodem 5 a § 9 odst. 5 advokátního tarifu náleží odměna 9 240 Kč (2 x 4 620 Kč), a podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 900 Kč (2 x 450 Kč). Zástupce žalobce je podle administrativního registru ekonomických subjektů Ministerstva financí České republiky plátcem daně z přidané hodnoty, součástí nákladů řízení je proto též náhrada této daně ve výši 2 129,40 Kč, vypočtená z odměny a náhrady hotových výdajů [(9 240 Kč + 900 Kč) x 0,21]. Náklady řízení spojené s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě soud žalobci nepřiznal, neboť s tímto návrhem žalobce úspěšný nebyl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 23. ledna 2026

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.